

**«Матусю, рідненька,
не плач, не журися,
Я Ангелом вічним на
Небо іду...»**

**Потап Володимир
Петрович**

25.05.1989 –

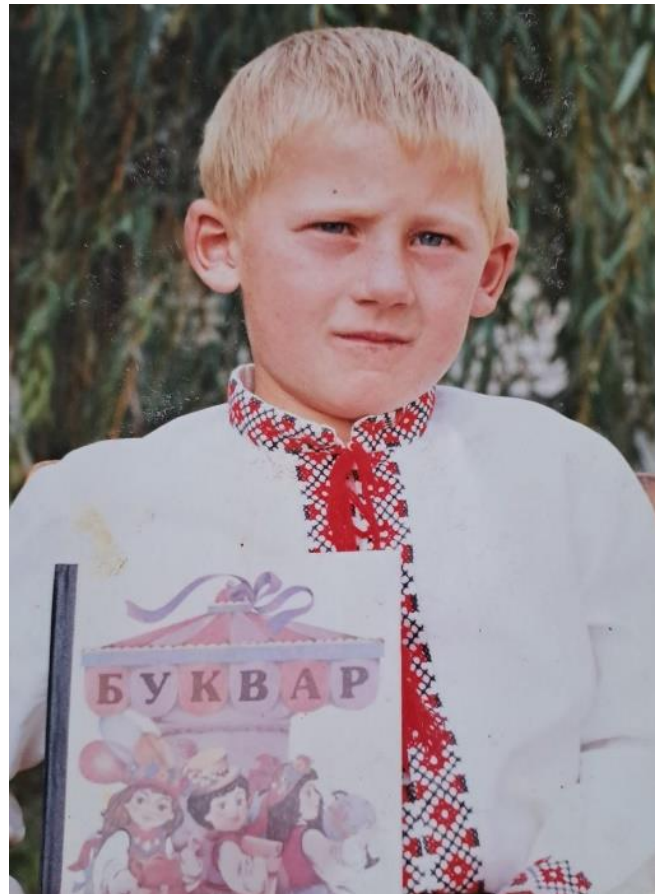
30.04.2024

Народився 25 травня 1989 року у с.Волиця у великій, дружній сім'ї Ольги та Петра. Мав ще трьох братів і сестру. Як згадує мама, у дитинстві був спокійним, слухняним, працьовитим, дуже любив співати.

Навчався у Волицькій ЗШ,
мав багато друзів яким
завжди готовий був прийти
на допомогу.

Закінчивши школу, Володимир багато працював, зокрема, їздив на роботу за кордон. З початком війни повернувся в Україну. Працював у цеху з виробництва мила у с.Великому, потім у «СОТЕКО».

Повістку отримав

28 березня 2023 року.

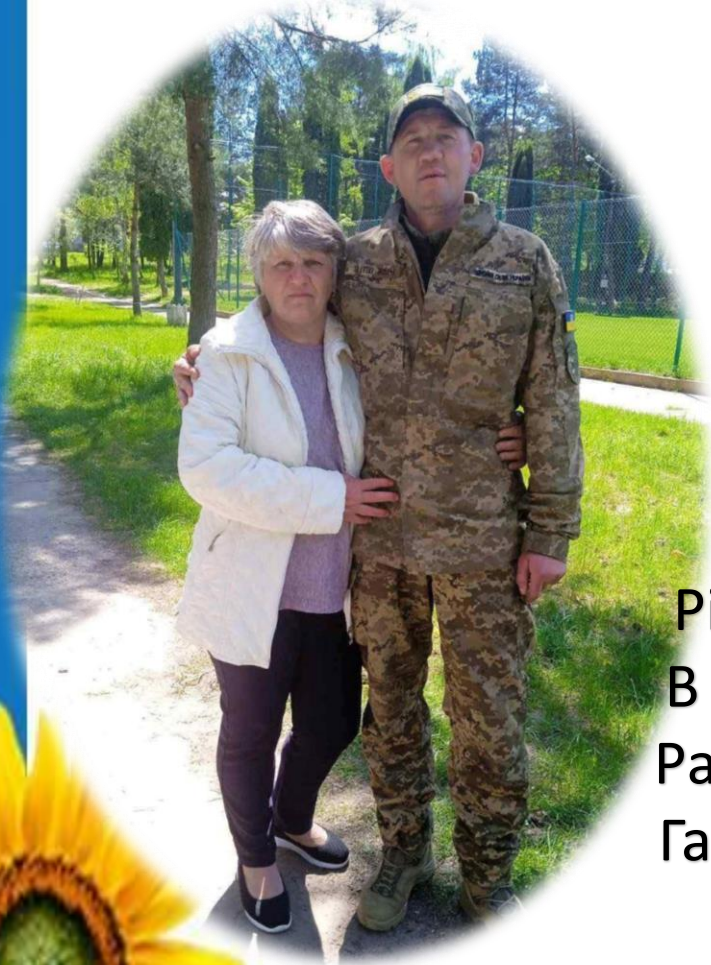
З позивним «Еліта» служив на посаді оператора протитанкового ракетного комплексу. Ніс службу у частині А 021635, II батальйоні морської піхоти у с. Дачне на Одещині. У складі підрозділу виконував бойові завдання під Бахмутом, де двічі зазнав контузії. Далі перебував на Херсонському напрямку, де човном переправляв тіла загиблих захисників.

Він дуже любив, поважав і шанував свою маму, пані Ольгу. Часто любив співати пісню «Ой, чого ж, ти, мамо, рано посивіла...». Така безумовна любов сина до Матері може слугувати прикладом для кожного.

Рідна матусю, я повернувся
В кожній краплині сльози і дощу.
Разом з лелеками я біля хати
Гарне високе гніздо намощу.

Заклеочу разом з бусликом пісню.
Зіркою з неба в долоні впаду.
Мамо, матусю моя найрідніша
Я по хмаринках до тебе іду...

Галина Дробиняк

Від народження був хворобливим,
але ніколи не скаржився.

Хворим повернувся з відпустки до
місця служби. Перебуваючи в

с. Олександрівка Миколаївської
області, почувався погано і помер на
світанку 30 квітня 2024 року.

Діагноз: гостра пневмонія, серцева
недостатність.

Героя душа відлетіла на небо...

